

Arrest

nr. 77 184 van 14 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kazachse nationaliteit te zijn, op 21 december 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 november 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. GELUYKENS, die loco advocaat S. VANBESIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 september 2008 dienden verzoekers een aanvraag in op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid verklaarde op 24 september 2008 de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk. Op 16 november 2011 bracht de arts-attaché een omstandig advies uit omtrent de gezondheidstoestand van verzoekers. Op 21 november 2011 verklaarde de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid verzoekers aanvraag tot verblijfs-

machting op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond. Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machting tot verblijf die op datum van 08.09.2008 werd ingediend door :

[A.K.M.] [...]

[A.A.A.] [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 24.09.2008, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

voor [A.K.M.] [...]

De aangehaalde medische problematieken kunnen niet weerhouden worden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

De arts-attaché stelt in zijn verslag dat uit de door betrokkene voorgelegde medische attesten blijkt dat betrokkene lijdt aan meerdere aandoeningen. Na analyse van het dossier besluit de arts-attaché dat enkel de eerste aandoening van betrokkene beschouwd kan worden als een actuele, ernstige aandoening. Betrokkene wordt medicamenteus behandeld. De aandoening is onder controle; verdere behandeling en opvolging is noodzakelijk.

Betrokkene kan reizen.

Hoewel betrokkene in het verzoekschrift stelt dat hij aangewezen is op 'een permanente aanwezigheid en zorg van familie en/of derden', blijkt uit het advies van de arts-attaché dat mantelzorg niet noodzakelijk is.

In dit kader kan erop gewezen worden dat deze beslissing ook geldt voor de moeder van betrokkene. Zij kan instaan voor aanvullende ondersteunende aanwezigheid en hulp. Overigens is het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Rusland (Tsjetsjenië), het land waar hij voorafgaand aan zijn verblijf in België tenslotte ruim 34 jaar verbleef, geen overige familie, vrienden of kennissen zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang, ondersteuning en hulp bij het bekomen van de nodige medische zorgen aldaar.

Dusdanig stelt zich de vraag naar de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden in het herkomstland van betrokkene, zijnde Rusland (Tsjetsjenië).

Uit het verslag van de arts-attaché en de gegevens opgenomen in het administratieve dossier van betrokkene blijkt dat de nodige medicatie en gespecialiseerde opvolging beschikbaar is in Rusland (Tsjetsjenië).

De arts-attaché komt dan ook tot de conclusie dat de aandoening van betrokkene, hoewel hij lijdt aan een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien de nodige medicatie en opvolging beschikbaar is in Rusland (Tsjetsjenië).

Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen in het herkomstland van betrokkene, zijnde Rusland (Tsjetsjenië).

Alle Russische burgers hebben recht op gratis gezondheidszorg die door de overheid gegarandeerd wordt via een systeem van verplichte ziektekostenverzekering (OMS) die gefinancierd wordt uit de staatsbegroting, belastinginkomsten en andere bronnen. De gratis gezondheidszorg dekt volgende diensten: medische bijstand in noodgevallen, ambulante medische dienstverlening (met inbegrip van preventieve behandelingen, diagnoses en behandeling) en hospitalisatie. Elke burger heeft, ongeacht zijn woonplaats, recht tot toegang tot deze ziekteverzekering. Bovendien hebben bepaalde groepen Russische burgers, naargelang de aard van de ziekte, recht op gratis medicatie, gefinancierd door budgetten uit de federale en regionale begrotingen.

Betrokkene beschikt over een diploma middelbaar onderwijs en was tot voor zijn vertrek naar België werkzaam als automechanicien (cfr. zijn eigen verklaringen tegenover de asiendiensten op 02.08.2005 en 23.08.2005). In dit kader dient opgemerkt te worden dat het medisch advies van de arts-adviseur niet vermeld dat betrokkene, ondanks zijn ziekte, arbeidsongeschikt is. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat betrokkene niet in staat zou zijn een beroepsactiviteit uit te oefenen en zodoende een inkomen te verwerven. Er kan dan ook van uitgegaan worden dat hij in staat is in te staan voor eventuele kosten verbonden aan zijn medische behandeling. De toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen is bijgevolg voldoende gegarandeerd.

Betrokkene haalt in het verzoekschrift aan de gezondheidszorg in Rusland (Tsjetsjenië) zeer erbarmelijk is. Hij baseert zich hiervoor op internationale rapporten. Echter, hij brengt geen bewijzen aan die deze algemene beweringen op zijn specifieke situatie van toepassing zijn.

Tevens stelt hij dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst niet kan genieten van medische zorgen zoals hij deze momenteel in België ontvangt. Echter, een verblijfstitel kan niet enkel afgegeven worden op basis van het feit dat de medische zorgen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen lopen. Het gaat erom na te gaan of de nodige medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst of het land waar de verzoeker gewoonlijk verblijft. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat, zijn de verschillende nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat.

Verder dient vermeld te worden dat betrokkene een beroep kan doen op het REAB-programma van de International Organisation for Migration (IOM). De IOM wil de zelfstandigheid en de integratie van mensen die terugkeren naar hun herkomstland verbeteren door ze te assisteren bij hun terugkeer en reïntegratie. Zo kunnen ze beschikken over microkredieten om hen te ondersteunen bij de opbouw van een nieuw leven.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

voor [A.A.A.] [...]

De aangehaalde medische problematiek kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 17 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

De arts-attaché stelt in zijn verslag dat in de door betrokkene voorgelegde medische attesten gesteld wordt dat zij lijdt aan een aandoening waarvoor betrokkene opgevolgd wordt. Echter, na analyse van het dossier stelt de arts-attaché dat in de voorgelegde medische attesten geen specifieke diagnose wordt gesteld. Er kan dan ook geen aandoening weerhouden worden.

De arts-attaché komt dan ook tot conclusie dat betrokkene niet lijdt aan een actueel aandoening die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch aan een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er in het herkomstland geen behandeling is.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n.: de inspanningen van betrokkenen om zich te integreren in de Belgische samenleving) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen.

Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Niet naleving van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, met name de schending van artikelen 9 ter, 52 en 62, 1e lid van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980; Schending van het KB 17/05/2007; Schending van art. 3 van de Wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van de Rechten van verdediging, onder meer art. 6 EVRM. Artikel 62, 1e lid van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed moeten worden. Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn. Met betrekking tot eerste verzoeker stelt de bestreden beslissing het volgende: (...).Verzoekers kunnen met deze argumentatie niet akkoord gaan. In het verslag van de arts-attaché staat te lezen dat de epilepsie waaraan eerste verzoeker lijdt kan beschouwd worden als een pathologie die een reëel risico kan inhouden voor zijn fysieke integriteit als deze niet adequaat behandeld wordt. De arts-attaché besluit vervolgens echter dat er geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling gezien de voor eerste verzoeker noodzakelijke behandeling beschikbaar is in Tsjetsjenië, Rusland, aldus nog de arts-attaché. Ter staving hiervan verwijst verweerder naar een lijst van geneesmiddelen afkomstig van de website van het Russisch ministerie van Volksgezondheid. Echter worden er verder geen concrete stukken aangehaald waaruit zou blijken dat de nodige medicatie effectief beschikbaar zou zijn voor eerste verzoeker. Daarnaast blijkt ook uit verscheidene bronnen dat de situatie wat de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen minder rooskleurig is dan wordt voorgesteld door verweerder. "As a result, citizens' right to free medical care in state and municipal institutions, which is guaranteed by the Russian Constitution (Chapter 41), does not exist in practice. " (X, Country Sheet: Russia, <http://www.vluchtelingenwerk.be/bestanden/CRI/cs-russia-en.pdf>, 77). "The health care services in the region remain largely inadequate. " (International Medical Corps, Chechnya, [http://internationalmedicalcorps.org/section/work/middle east/chechnya](http://internationalmedicalcorps.org/section/work/middle%20east/chechnya)) " Healthcare in Chechnya has been crippled by more than a decade of war. The majority of doctors have fled and the security situation for hundreds of thousands of civilians and internally displaced persons (IDPs) remains precarious. " (Doctors Without Borders, MS F in Russian Federation, <http://mwv.doctorswithoutborders.org/news/country.cfm?id=2362>). "The overall state of the health care system does not allow to arrange for proper provision of services to IDPs. Medical institutions experience shortages of medicines and equipment. " (MEMORIAL Human Rights Center Migration Rights Network, On the situation of residents of Chechnya in the Russian Federation, "The two Chechen wars have created severe health problems for the Chechen population. The healthcare system is conversely very underfunded, leaving most of Chechnya 's people without help for their physical and psychological illnesses. " (Eurasia Center, The Future of Chechnya, euj2). Aldus is duidelijk dat de gezondheidszorg in Tsjetsjenië weldegelijk ernstig te wensen overlaat. Ook specifiek m.b.t. de problematiek van eerste verzoeker blijkt dit het geval: "There is hardly any adequate healthcare available for a population that suffers greatly from tuberculosis and other infectious diseases, high infant mortality and war-related disabilities as well as crippling post-traumatic stress disorder. " (Chechnya Advocacy Network, Humanitarian Crisis in Chechnya, <http://www.chechnyaadvocacy.org/humanitarian.html>) "No treatment of PTSD (post traumatic stress disorder) is available in Chechnya at the moment, neither for civilians nor for former soldiers or officials. " (ACCORD-UNHCR, Chechnya, [http://www.ecoi.net/file'upload/432 1208870793 coi-seminar-chechnya-oct-2007.pdf](http://www.ecoi.net/file'upload/432%208870793%20coi-seminar-chechnya-oct-2007.pdf), 9). Daarnaast dient er ook op te worden gewezen dat er een wezenlijk verschil bestaat tussen de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen en medicijnen. Immers, zelfs indien de nodige zorgen en medicijnen beschikbaar zouden zijn in Tsjetsjenië, staat nog niet vast deze ook effectief toegankelijk zijn voor verzoekers. De prijs van medicijnen ligt in Tsjetsjenië

immers vele malen hoger dan in Westerse landen als België. "As reported by local residents, prices for drugs in many pharmacies of Chechnya are many times higher than their actual cost. Besides, many of them sell expired and unlicensed medicines. " (X, Chechnya: Prosecutor's Office reveals drug overpricing, <http://armenia.eng.kavkaz-uzel.ru/articles/16901/>). Aldus worden de voor eerste verzoeker zo broodnodige medicijnen de facto onbetaalbaar en dus ontoegankelijk. Hieruit wordt dan ook duidelijk dat er geen adequate behandeling voor handen is voor eerste verzoeker waardoor er weldegelijk een reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling in Tsjetsjenië. Dat aldus effectief voldaan wordt aan de voorwaarden van art. 9ter Vreemdelingenwet. Dat verweerder door de hierboven weergegeven gegevens te miskennen, onvoldoende aantoont dat verzoekers effectief toegang hebben tot de benodigde medische zorg, waardoor er een reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer naar het land van herkomst. Dat minstens dient te worden vastgesteld dat verweerder onvoldoende duidelijkheid verschaft omtrent de effectieve beschikbaarheid van en toegankelijkheid tot de benodigde medicatie, wat een schending inhoudt van de hierboven vermelde wetsartikelen. Dit komt neer op een schending van de kwestieuze wetsartikelen en een minachting van de motiveringsplicht. Met betrekking tot tweede verzoekster vermeldt de bestreden beslissing: (...). Verzoekers kunnen met deze argumentatie niet akkoord gaan. De voorgelegde medische attesten geven immers meer dan duidelijk aan dat tweede verzoekster weldegelijk te kampen heeft met een ernstige psychische problematiek. Zij kampt m.n. met ernstige psychische traumata ten gevolge van de gebeurtenissen in haar land van herkomst. Zoals af te leiden valt uit de reeds neergelegde medische attesten is deze aandoening dermate ernstig dat zij een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van tweede verzoekster, dan wel dat zij kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling gelet op het ontbreken van een behandeling in het herkomstland. Dat tweede verzoekster wat dit betreft nog een bijkomend medisch attest heeft aangevraagd bij haar behandelende geneesheer om alle onduidelijkheid hieromtrent weg te werken. Wat de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de benodigde medische zorg betreft, wenst tweede verzoekster te verwijzen naar hetgeen hierboven reeds uiteen werd gezet m.b.t. eerste verzoeker. Daarnaast dient eveneens te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing niets vermeld aangaande de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de benodigde medische zorg en behandeling in het land van herkomst. Dat verweerder door de hierboven weergegeven gegevens te miskennen, onvoldoende aantoont dat verzoekers effectief toegang hebben tot de benodigde medische zorg, waardoor er een reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer naar het land van herkomst. Dat minstens dient te worden vastgesteld dat verweerder onvoldoende duidelijkheid verschaft omtrent de effectieve beschikbaarheid van en toegankelijkheid tot de benodigde medicatie, wat een schending inhoudt van de hierboven vermelde wetsartikelen. Dit komt neer op een schending van de kwestieuze wetsartikelen en een minachting van de motiveringsplicht."

2.2. Beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, vallen niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het E.V.R.M. (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Maaouia c. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; R.v.St., nr. 92.285, 16 januari 2001; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. Derhalve zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers blijven in de toelichting van het enig middel in gebreke in te gaan op de nochtans door hen opgeworpen schending van het "KB dd. 17.05.2007". Het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending dewelke niet naar behoren wordt toegelicht, is onontvankelijk.

De in het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Verzoekers voeren bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Artikel 9ter §1 bepaalt:

"De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde."

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster en haar meerderjarige zoon door de arts-adviseur aan een zeer uitvoerig en zeer degelijk medisch onderzoek werden onderworpen, doch dat diende te worden besloten dat hun medische aandoening niet voldoet aan de vereisten van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekers als het ware pogen te laten uitschijnen dat hun aandoeningen door de gemachtigde geminimaliseerd worden, blijkt afdoende uit de omstandige motieven van de bestreden beslissing dat zulks geenszins het geval is. Integendeel wordt uitdrukkelijk, en dit niet op basis van veronderstellingen, maar wel op basis van het gegrond en gefundeerd medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, beslist dat in hoofde van verzoekster geen medische problematiek kan weerhouden worden, waardoor geen bewijs aanwezig is dat een terugkeer naar het herkomstland een reëel risico zou inhouden voor het leven of de fysieke integriteit, dat in hoofde van verzoeker meerdere aandoeningen werden vastgesteld, doch dat slechts één aandoening van verzoeker als actuele, ernstige aandoening kan beschouwd worden, doch dat verdere behandeling beschikbaar in Tsjetsjenië, verzoeker kan reizen en dat mantelzorg niet noodzakelijk is; de nodige medicatie en gespecialiseerde opvolging in Rusland (Tsjetsjenië) is aanwezig. Dat deze medische zorgen bovendien toegankelijk zijn voor verzoeker en dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Uit de adviezen van de arts-adviseur blijkt duidelijk dat deze grondig onderzoek heeft gevoerd naar de situatie van beide verzoekers en daarbij rekening heeft gehouden met alle medische attesten die door verzoekers werden voorgelegd.

Gelet op het feit dat de arts-adviseur adviseert dat er noch in hoofde van verzoeker, noch in hoofde van zijn moeder (verzoekster) bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar het land van herkomst, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid om het advies van de arts-adviseur te volgen. Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de arts-adviseur noch van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

Daarenboven dient te worden vastgesteld dat verzoekers weliswaar voorhouden dat hun aandoeningen ernstig zijn - hetgeen door de verwerende partij ook niet wordt betwist wat betreft verzoeker - doch dat zij op geen enkele wijze aantonen dat hun aandoeningen een reëel risico inhouden voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook uit de door verzoekers voorgelegde medische attesten blijkt, volgens de ambtenaar-geneesheer zulks allerminst, in tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden.

Het loutere feit dat verzoekers aan de hand van algemene verslagen beweren dat de gezondheidszorg in Tsjetsjenië ontoereikend is, kan uiteraard niet volstaan om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te besluiten.

De bestreden beslissing is geenszins gebaseerd op veronderstellingen, doch wel op een grondig gevoerd medisch onderzoek en tevens op een grondig gevoerd onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst.

In zoverre verzoekers opwerpen dat een wezenlijk verschil bestaat tussen de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van medische zorgen en geneesmiddelen, wordt opgemerkt dat niet dienstig kan worden voorgehouden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid daaromtrent niet zorgvuldig en uitvoerig heeft gemotiveerd. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat zowel de beschikbaarheid als de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen grondig werd onderzocht door de gemachtigde.

Verzoekers maken niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd geoordeeld dat zij zich niet kunnen beroepen, op artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Verzoekers kunnen niet voorhouden dat de bestreden beslissing onvoldoende duidelijkheid verschaft omtrent de effectieve beschikbaarheid van en toegankelijkheid tot de benodigde medicatie. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft in de bestreden beslissing uitgebreid gemotiveerd over deze elementen over verzoekers aandoening.

Aangezien ten aanzien van verzoekster geen ernstige aandoening kon weerhouden worden, volgens de arts-adviseur, is het geenszins onredelijk dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid dienaangaande niet verder heeft gemotiveerd over de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorg en behandeling. Omdat in de voorgelegde medische attesten geen specifieke diagnose werd gesteld, besliste de gemachtigde, op advies van de arts-adviseur, geheel terecht dat geen medische aandoening bewezen is in hoofde van verzoekster.

Verzoekers ongestaafde bewering, dat verzoekster wel degelijk kampen met een ernstige problematiek, kan uiteraard niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Het is immers niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid om het advies van de arts-adviseur te volgen.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid oordeelde op niet kennelijk onredelijke wijze dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond diende te worden verklaard. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers hun concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC